

SEKCJA G

Czynienie uczniami

1. Wielkie posłannictwo:
Boży nakaz czynienia ludzi Jego uczniami 309
2. Początki uczniostwa:
Przyprowadzanie innych ludzi do Chrystusa 317
3. Szkolenie uczniów 325

I. WIELKIE POSŁANNICTWO: BOŻY NAKAZ CZYNIEŃ LUDZI JEGO UCZNIAMI

1. Wersety kluczowe

Mt 28,18-20; Mk 16,15-18; Rz 10,14-15; Flp 2,2; Dz 1,8; J 20,21; 2Kor 5,20

2. Czym jest wielkie posłannictwo?

Jezus powiedział:

„Dana mi jest wszelka moc na niebie i na ziemi. Idźcie tedy i czyńcie uczniami wszystkie narody, chrzcząc je w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Ucząc je przestrzegać wszystkiego, co wam przykazałem. A oto ja jestem z wami po wszystkie dni aż do skończenia świata” (Mt 28,18-20).

3. Konieczność świadczenia

Bóg zawsze chciał, aby Jego lud na ziemi był błogosławiony (1Moj 22,16-18; Ps 67,1-7; 1Tm 2,3-4; Obj 7,9-11). Kiedy człowiek zbuntował się przeciwko Niemu, zaplanował posłanie swojego Syna Jezusa, aby złożyć świadectwo dla ludzkości (J 3,16; J 20,21). Gdy Jezus zakończył swoje dzieło, Bóg posłał Ducha Świętego w mocy, aby wyposażać wszystkich naśladowców Jezusa, by stali się Jego świadkami, aż po krańce ziemi (Dz 1,8). Bóg ustanowił kościół z zamiarem ukazania światła Bożego ludziom tego świata usidlonym w ciemnościach (2Kor 4,3-4).

4. Co powinniśmy czynić?

Jezus Chrystus nakazał tym wszystkim, którzy naśladowają Go, jako prawdziwi uczniowie, głosić ewangelię i czynić uczniami ludzi wśród wszystkich narodów świata (Mk 16,15; Mt 28,18-19). My zostaliśmy posłani jako ambasadorowie Chrystusa (2Kor 5,20). Jezus obiecał, że będziemy Jego świadkami w mocy Ducha Świętego (Dz 1,8). Pamiętajmy, że naszym posłannictwem jest czynić z ludzi uczniów, a nie tylko osoby nawrócone. Uczniem jest ten, kto zmienia swoje życie, podczas gdy nawrócony zmienia swój umysł!

5. Od czego rozpocząć?

„Ale weźmiecie moc Ducha Świętego, kiedy zstąpi na was, i będziecie mi świadkami w Jerozolimie i w całej Judei, i w Samarii, i aż po krańce ziemi”.
(Dz 1,8)

Jezus wysłał nas na cały świat, lecz świat to także miejsca wokół nas. Dlatego:

- ◆ powinniśmy świadczyć naszym krewnym, przyjaciołom i sąsiadom.
- ◆ powinniśmy świadczyć w naszym miejscu pracy (szkole, uczelni itp.) W naszych kontaktach z ludźmi (np. mecz piłkarski, tenis, klub itp.)
- ◆ Jeśli Bóg powołuje nas do innej miejscowości, miasta lub kraju, aby głosić dobrą nowinę Jezusa Chrystusa w tamtym miejscu, to powinniśmy być Jemu posłuszni.

6. Praktyczne kroki wypełnienia wielkiego posłannictwa

1. Modlitwa

Na przykład, modlenie się o sposobność do zwiastowania ewangelii (Kol 4,3); ochronę dla tych, którzy pracują dla Pana świadcząc (Rz 15,30-31); odwagę i moc w zwiastowaniu Słowa Bożego (Dz 4,29-31); o wysłanie więcej pracowników na żniwo (Mt 9,38).

2. Dawanie

Możemy udzielać się finansowo (2 Kor 8,1-4), ale dużo ważniejsze jest ofiarowanie siebie Bogu, aby mógł nas używać według swojej woli.

3. Pójście

Jezus nie nakazał nam stać i czekać, aż świat przyjdzie do nas, lecz wyjść do niego, by zdobyć nie zbawionych przez poselstwo Bożej miłości w Chrystusie.

7. Prawdziwy uczeń angażuje się w wypełnienie wielkiego posłannictwa

- ◆ Bóg nakazał każdemu uczniowi iść i powiedzieć światu o Jego miłości i o tym, co uczynił dla ludzkości przez Jezusa (Mk 16,15; J 3,16).
- ◆ Ci, którzy lekceważą wielkie posłanie, będą z tego rozliczeni (Ez 33,8-9; Prz 24,11-12).
- ◆ Bóg patrzy na duszę ludzką jako na bardziej wartościową, od wszystkich bogactw tego świata (Mt 16,26).
- ◆ Ludzie tego świata są w rozpaczliwej sytuacji i Jezus jest ich jedyną nadzieją. On jest drogą, prawdą i życiem (J 14,6). On jest odpowiedzią na ich potrzeby.
- ◆ Nikt na tym świecie nie ma wymówki. Każdy kto nie przyjmie ewangelii będzie na wieki zgubiony (Rz 1,18-20; J 3,18; Mt 25,31-46).
- ◆ Ponad połowa ludności świata nigdy nie słyszała ewangelii. Jako prawdziwi uczniowie Jezusa powinniśmy poświęcić się całym sercem Bożemu pragnieniu zdobycia dla Niego całego świata (J 3,16-17).

„Ale jak mają wzywać tego, w którego nie uwierzyli? A jak mają uwierzyć w tego, o którym nie słyszeli? A jak usłyszeć, jeśli nie ma tego, który zwiastuje? A jak mają zwiastować, jeżeli nie zostali posłani? Jak napisano: O jak piękne są nogi tych, którzy zwiastują dobre nowiny!” (Rz 10,14-15).

Bóg pragnie, aby Jego Królestwo było ustanowione na ziemi, tak jak jest w niebie (Mt 6,10). Możemy to dostrzec w służbie Jezusa (np. Mt 4,17.23; Mt 6,33; Mt 9,35; Dz 1,3). Właśnie to było powodem Jego przyjścia na ziemię (Kol 1,12-14). Królestwo Boże nie jest sprawą jedzenia, picia czy słów, lecz sprawiedliwości, pokoju, radości i mocy w Duchu Świętym (Rz 14,17; 1Kor 4,20). Jezus powiedział również:

„Królestwo Boże nie przychodzi dostrzegalnie. Ani nie będą mówić: Oto tutaj jest, albo tam; oto bowiem Królestwo Boże jest pośród was” (Łk 17,20-21).

Dlatego, dokądkolwiek idziemy jako uczniowie Jezusa, Królestwo Boże „idzie” z nami również. Sprawiedliwość, pokój, radość i moc Boża powinny być widoczne w naszym życiu. Gdy głosimy ewangelię Jezusa Chrystusa, to winna ona mieć potwierdzenie w świadectwach naszego życia. Inni ludzie muszą zobaczyć, że to działa w nas. Muszą zobaczyć Królestwo Boże w naszym życiu, tak jak ludzie widzieli je w życiu Jezusa.

8. Kiedy Królestwo Boże będzie w pełni ustanowione?

Jezus powiedział:

„I będzie głoszona ta ewangelia o Królestwie po całej ziemi na świadectwo wszystkim narodom, i wtedy nadejdzie koniec” (Mt 24,14).

W czasach ostatecznych Jezus powróci z mocą i wielką chwałą i zabierze wszystkich swoich wybranych, aby byli z Nim na wieki (Mt 24,30-31; 1Tes 4,16; Obj 17,4). Wtedy Bóg ustanowi nowe niebo i nową ziemię, gdzie mieszka sprawiedliwość (2P 3,13; Obj 21,1-27; Obj 22,1-5), znajdą się tam ci, których imiona są zapisane w księdze żywota (Obj 20,15; Obj 20,27; Łk 10,20). Jako uczniowie Jezusa, powinniśmy być przygotowani na ten dzień (Mt 24,37-44; 2P 3,10-14).

9. Czy dzisiaj gorliwie troszczymy się o Królestwo Boże?

Bóg kocha ten świat. On objawił wielkość tej miłości przez posłanie Swego Syna na świat, by umarł za ludzkość (J 3,16; 1Tm 2,3-6; Iz 53,10-12). Bóg wysoko ceni duszę ludzką (Mk 8,36) i nie chce, aby ktokolwiek zginął (1P 5,8; J 10,27-30). Jednakże ci, którzy nie przyjmą ewangelii Jezusa Chrystusa, nie otrzymają życia wiecznego, gdyż Boży gniew ciąży na nich (J 3,36). Wszyscy ludzie muszą stanąć przed sądem Bożym (Hbr 9,27), by zebrać to, co posiali (Ga 6,7). Jeśli ktoś odrzuca Jezusa Chrystusa jako swojego Pana i Zbawiciela, to pozostaje w ciemnościach bez pokoju, nadziei, radości, przebaczenia i spełnienia; a w wieczności będzie cierpieć karę i oddzielenie od Boga.

Jako uczniowie Jezusa, powinniśmy mieć w sercu to samo współczucie do zgubionych, jakie ma Bóg. Wiemy jaki będzie los tych, którzy umrą bez Chrystusa. Dlatego nakaz «wielkiego posłannictwa» jest czymś, co powinniśmy potraktować bardzo poważnie. Właściwie «wielkie posłannictwo» powinno być sprawą centralną w życiu każdego chrześcijanina.

10. Świadczenie w mocy Ducha Świętego

Duch Święty posługuje się świadectwem naszego życia, które jest sprawą fundamentalną. Większość ludzi jest zrażona do formy i braku osadzenia w rzeczywistości zorganizowanej religii. Z przykrością trzeba stwierdzić, że często zraziło ich życie tych, którzy uważali się za chrześcijan. Jest to wielkie wyzwanie naszych czasów. Czy wiara chrześcijańska może być postrzegana jako wiarygodna w życiu zwykłych ludzi? Czy w świecie pełnym lęku, zagrożonego chorobami i przemocą, wiara w Jezusa coś zmienia? W ciągu całej historii ludzkości, nigdy nie było większej potrzeby demonstrowania mocy Ducha Świętego w naszym życiu, niż w dzisiejszych czasach. Jako chrześcijanie nie powinniśmy być jakimiś dziwakami, lecz musimy wyróżniać się dobrocią, troską, miłością i stylem życia. Jezus nie był religijnym dziwakiem, był prawdziwym mężczyzną. Jego odmienność pociągała niektórych i jednocześnie odpychała tych, którzy nienawidzili dobroci i miłości Bożej. Ludzie byli zmuszani do dokonania wyboru. Jedni poszli za Nim, inni ukrzyżowali Go, ale nawet ci drudzy nie mogli zaprzeczyć świadectwu Jego życia. Każdy wierzący jest powołany, aby być świadectwem życia i mocy Jezusa w czasach, w których żyje.

Wielu ludzi nigdy nie wejdzie do kościoła lub nie otworzy Biblii, lecz będą się przyglądać naszemu codziennemu życiu, gdy ich spotykamy.

Głównym celem zstąpienia Ducha Bożego na uczniów było wyposażenie ich do świadczenia. Pocieszyciel nie przychodzi dla wygody ludzi, lecz aby uczynić ich świadkami Jezusa (Dz 1,8). To nie jest obietnica odnosząca się tylko do «wielkich» ewangelizacji z ich strukturami i organizacją, lecz dotyczy wszystkich wierzących, którzy otworzą swoje życie na działanie Ducha Świętego w pełni. My zostaliśmy powołani, aby być świadkami Królestwa Bożego. Tajemnicą osobistego świadectwa nie jest gorliwe wciskanie traktatów każdemu napotkanemu. Prawdziwa moc osobistego świadectwa jest odczuwalna tam, gdzie rzeczywistość miłości Jezusa w kimś, wzbudza w innych pytania wymagające odpowiedzi. Chrześcijanie, ogólnie mówiąc, utracili zdolność «naturalnego bycia nadnaturalnymi» w swoich codziennych relacjach i kontaktach z innymi ludźmi.

Nasze życie, jako świadków Jezusa, musi się różnić i nie pozostawać w sprzeczności z tym, co mówimy o Bogu. Ponadto, potrzebujemy napelnienia mocą Ducha Świętego. Przeciętą przyzwoitość nie zastąpi nam mocy Ducha Świętego. Powinniśmy również przełamać się w sprawie publicznego świadczenia o Jezusie, nawet jeśli będziemy nazwani ekstremistami lub dziwakami.

11. Teraz kolej na nas

Prawdą będzie stwierdzenie, że nigdy w historii nie zabrakło świadectwa o Bogu, lecz teraz jest kolej na nas! (Est 4,14; 2P 2,9). Świadectwo z przeszłości jest dobre, lecz my powinniśmy kontynuować je dzisiaj. Jeśli nasze życie nie świadczy o Jezusie w mocy Ducha Świętego, wówczas być może ludzie, z którymi się spotykamy na co dzień, nie otrzymają żadnego innego bezpośredniego świadectwa o dobroci Bożej. Jesteśmy odpowiedzialni za to, aby być głosem Chrystusowym dla naszego pokolenia. Nie jest dobrą rzeczą oglądać się na innych. Po to się narodziliśmy, aby składać świadectwo mocy Chrystusowej w naszym życiu.

12. Duch Boży wspiera nas

Przede wszystkim osobiste świadectwo nie zależy od naszych oczekiwań, lecz naszej otwartości. Nie polega ono na głoszeniu kazań, a nawet na publicznym wystąpieniu - jest to prowadzenie naszego codziennego życia, otwartego na Boga i przepływ Bożej miłości względem innych ludzi, z którymi spotykamy się na co dzień. Jezus powiedział, że moc Ducha Świętego jest jak «żywa woda», która płynie z wnętrza tego, kto w Niego wierzy (J 7,37-39). Musimy być otwarci na wszystko, cokolwiek Bóg zechce przez nas uczynić i być gotowi, aby spojrzeć na całe swoje życie jako miejsce, w którym On może sprawować swoje dzieło.

13. Siedem fundamentalnych dziedzin, w których mamy zapewnienie pomocy Ducha Świętego

a) Doświadczenie - przeżycie

Nasze świadectwo wypływa z naszego przeżycia z Chrystusem. Tylko wtedy prawda staje się rzeczywista i potężna w naszym życiu, gdy jej doświadczamy. To właśnie miał Jezus na myśli, gdy powiedział, że poznamy prawdę i ona nas wyzwoli (J 8,32). To jest istotą uczniostwa.

Uczeń jest kimś, kto podąża za prawdą, będącą nie tyle jakąś filozofią lub ideologią, lecz rzeczywistością zmieniającą życie. Uczeń posiada osobistą relację wiary i oddany jest Temu, który określił się jako Droga, Prawda i Życie (J 14,6). Na tym polega różnica pomiędzy osobą, która może opowiedzieć historię o Jezusie a osobą, która może powiedzieć: «Wiem komu uwierzyłem» (2Tm 1,12).

Duch Święty doprowadza nas do przeżyć z Bogiem. On urzeczywistnia w naszym życiu przebaczenie i wolność, które otrzymujemy przez dzieło Chrystusa i wyzwala moc Bożą, dzięki której możemy żyć i działać w Królestwie Bożym. Oto dlaczego proces nawrócenia i oddania jest taki ważny. Tylko wówczas możemy sobie to w pełni uświadomić, że nawróciliśmy się ze starego stylu życia i weszliśmy w rzeczywistość nowego życia w Chrystusie.

b) Pewność

Duch Święty sam jest pierwszym i największym świadkiem Jezusa Chrystusa. To właśnie On wskazuje nam Jezusa i objawia nam znaczenie Jego życia, śmierci i zmartwychwstania (J 16,13-14). Ale On również świadczy w nas. To jest podstawą naszej pewności i ufności jako wierzących (Rz 8,16).

„W Nim i wy, którzy usłyszeliście słowo prawdy, ewangelię zbawienia waszego, i uwierzyliście w niego, zostaliście zapieczętowani obiecany Duchem Świętym, który jest rękojmią dziedzictwa naszego, aż nastąpi odkupienie własności Bożej, ku uwielbieniu chwały jego” (Ef 1,13-14).

Słowo «rękojmia» w Grece oznacza również «pierścień zaręczynowy». Tak więc Duch Święty jest dany jako pierścień zaręczynowy pomiędzy zakochaną parą: Bogiem a nami. W tym zawiera się tajemnica efektywnego osobistego świadectwa. To nie jest rezultatem wielkiego wysiłku i zmagania, lecz świadectwem zaufania i więzi, która istnieje pomiędzy niebiańskim Ojcem a Jego nowo narodzonym dzieckiem.

c) Odwaga

„A teraz, Panie, spójrz na pogróżki ich i dozwól sługa twoim, aby głosili z całą odwagą Słowo twoje” (Dz 4,29).

Pierwsi chrześcijanie przemawiali i działali z odwagą, która nie pochodziła z nich, lecz była rezultatem pracy Ducha Świętego w ich sercach. Jezus obiecał swoim uczniom, że nie muszą się obawiać, gdy będą musieli złożyć świadectwo o Nim, ponieważ w tym samym czasie będzie im dane, co mają powiedzieć. Księga Dziejów Apostolskich wyraźnie ukazuje nam, że Duch Święty da słowa i moc tym, którzy wiernie będą świadczyć o Jezusie.

d) Zrozumienie

Niektórzy ludzie obawiają się dzielić swoją wiarą i świadectwem, ponieważ brakuje im odwagi. Ten strach wypływa z braku poznania - oni myślą, że nie mają odpowiedniej wiedzy, aby sprostać pytaniom lub trudnościom, które mogą być rezultatem ich świadectwa. Możesz podjąć trzy proste kroki, aby rozproszyć te obawy:

- ◆ Po pierwsze, zacznij tam, gdzie jesteś. Świadectwo jest opowiadaniem o tym, czego doświadczyłeś z Bogiem w swoim życiu. Ludzie wcale nie pragną teologicznych wywodów. Prawdopodobnie szatan będzie próbował sparaliżować cię strachem przed pytaniami, których inni i tak ci nie zadadzą! Ty poznałeś coś, o czym nie wiedzą ludzie w świecie: to, co Bóg uczynił dla ciebie w Chrystusie przez moc Ducha Świętego.
- ◆ Po drugie, rusz się z miejsca, w którym się znajdujesz. Sam Duch Święty jest twoim nauczycielem. Będiesz zadziwiony tym, jak bardzo możesz wzrosnąć w zrozumieniu, jeśli poświęcisz czas na studiowanie Pisma Świętego (1Kor 2,12-13).
- ◆ Po trzecie, korzystaj z wszelkiej możliwej pomocy, aby rozwijać swoje poznanie. Dzisiaj mamy do dyspozycji dużo różnych pomocy do

lepszego duchowego zrozumienia np. książki, konkordancje itp. Powinniśmy chętnie poświęcić nasz czas i umysł dla Pana i porzucić różne próżności, którymi tak wielu z nas wypełnia swoje życie.

e) **Zdolność**

Dary Ducha Świętego w naszym życiu najbardziej potrzebne są przy świadczeniu. Duch Święty nie tylko daje nam moc do przemawiania, lecz dar mądrości i rozróżniania. Pokazuje nam, kiedy oraz jak mówić w różnych sytuacjach. „Wielkie posłannictwo” dotyczy nas wszystkich. Musimy iść i czynić uczniami wszystkie narody, lecz nie jesteśmy zdani na własne siły w wykonywaniu tego zadania. Jezus obiecał swoim uczniom, że będzie z nimi zawsze i tak jest. On wspiera nas swoim Duchem, którego posłał, aby uzdalniał nas codziennie do składania świadectwa o Nim.

f) **Sposobność**

Duch Święty uzdalnia mężczyzn i kobiety do składania efektywnego świadectwa. On zawsze przejmuje inicjatywę w otwieraniu właściwych drzwi, gdzie już jest przygotowany grunt do przyjęcia ewangelii (Dz 8,26-39). Życie nabiera nowego wymiaru, gdy codziennie, w każdej sytuacji jesteśmy gotowi podążać za prowadzeniem Ducha Świętego. On przygotowuje serca i życie tych, z którymi się spotkamy, tak aby mogli przyjąć świadectwo, które im złożymy o mocy Jezusa.

Całe nasze życie jest sposobnością i jeśli otworzymy się na możliwości Ducha Świętego, będziemy zadziwieni tym, jak wiele okazji będzie nam danych, by dzielić się wiarą w Jezusa. Nie oznacza to, że będziemy się ludziom narzucać - lecz to, że powinniśmy być posłuszni Panu, gdy otwiera jakieś drzwi przez Ducha Świętego.

Świadczenie oznacza wiele rzeczy. Czasami będzie ono wymagało wyraźnego wyznania tego, w co i dlaczego wierzymy; innym razem będziemy głosem Bożym w danej sytuacji, demonstrując Jego miłość i moc przez naszą postawę i zainteresowanie innymi ludźmi. W każdym przypadku, nie jest to świadectwo o nas samych, lecz o pełnej miłości mocy Pana Jezusa Chrystusa (2Kor 4,5).

g) **Miłość**

To miłość Chrystusowa pobudza nas do tego, aby być Jego świadkami. Nie kierujemy się lękiem, poczuciem winy lub potępienia. To wszystko zostało usunięte dzięki mocy miłości Bożej, która oczyszcza od grzechów. Ponieważ doświadczyliśmy jej w naszych sercach i życiu, dlatego pragniemy, aby jak najwięcej ludzi doświadczyło tego samego daru (2Kor 5,14). Ludzie odczuwają rzeczywistość takiej miłości. To nie jest coś wynikającego z naszej ludzkiej natury, lecz jest rezultatem działania Ducha Świętego w naszych sercach (Rz 5,5). To właśnie moc miłości działającej w nas zmienia nasze świadectwo w coś więcej niż tylko słowa (1J 3,16,18).

14. Pytania i punkty do dyskusji

- a) Czy wypełniasz «wielkie posłannictwo»?
- b) Czy «wielkie posłannictwo» powinno być centralną zasadą każdego ucznia Jezusa i każdego kościoła?
- c) Czy zadanie, jakie miał apostoł Paweł powinno być również naszym? (Dz 20,24). Czy powinniśmy mieć takie samo nastawienie jak Paweł? (Flp 3,12-14). Jaka była postawa Jezusa? (Łk 4,43; J 9,4).
- d) Jak powinniśmy żyć jako uczniowie Jezusa? (Łk 9,62; Ef 5,15-16)
- e) Czy zacząłeś świadczyć swoim przyjaciółom, sąsiadom i krewnym - tym, z którymi spotykasz się w pracy lub szkole oraz innym ludziom, z którymi masz kontakty? Jeśli nie, to czy powinieneś zacząć to czynić?
- f) Dlaczego Jezus jeszcze nie powrócił? (2P 3,9.15)
- g) Czy twoje życie pociąga ludzi do Jezusa?
- h) Czy jest miejsce i sposobność w twoim życiu bycia świadkiem Jezusa; czy zacząłeś wypełniać «wielkie posłannictwo»?

15. Podsumowanie i zastosowanie

- a) Każdy chrześcijanin został zobowiązany do tego, aby iść i czynić ludzi uczniami Jezusa.
- b) Bóg kocha ludzkość tak bardzo, że posłał swego jedyne Syna Jezusa, aby zmarł za nas. Każdy kto nie przyjmie Bożego daru zbawienia, będzie na wieki zgubiony. Jako uczniowie Jezusa, powinniśmy wychodzić do innych w mocy Ducha Świętego, aby temu zapobiec.
- c) Jezus powróci i nadejdzie koniec, kiedy ewangelia o Królestwie Bożym będzie zwiastowana wszystkim narodom (Mt 24,14).
- d) Nasze życie powinno być świadectwem o Jezusie.
- e) Głównym celem zesłania Ducha Świętego było wyposażenie uczniów Jezusa do świadczenia.
- f) Jeśli nie zdobędziemy naszego pokolenia, nikt inny za nas tego nie zrobi!
- g) Doświadczalna prawda Boża jest tym, co zmienia nasze życie i wydaje się rzeczywista dla innych, kiedy przyglądają się nam.
- h) Jako uczniowie Jezusa, znający miłość i moc Bożą, powinniśmy pragnąć, aby wszyscy ludzie na ziemi mogli doświadczyć tego samego.

